

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 26 kwietnia 2023 r.

Pozycja 125

POSTANOWIENIE

z dnia 18 sierpnia 2017 r.

Sygn. akt Ts 303/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej [...] Sp. z o.o.
w sprawie zgodności:

- 1) art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502, ze zm.) w związku z art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2012 r. poz. 1155, ze zm.) oraz § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1991, ze zm.) z art. 20, art. 22 i art. 64 w związku z art. 2 oraz w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1991, ze zm.) z art. 64 w związku z art. 2 oraz w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1991, ze zm.) z art. 20 i art. 22 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

1) podjąć zawieszone postępowanie;

2) odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez adwokata skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 28 sierpnia 2015 r. (data nadania), [...] Sp. z o.o. (dalej: skarżąca) zarzuciła niezgodność: po pierwsze – art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502, ze zm.; dalej: k.p.) w związku z art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2012 r. poz. 1155, ze zm.; dalej: u.c.p.k.) oraz § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1991, ze zm.; dalej: rozporządzenie MPiPS) z art. 20, art. 22 i art. 64 w związku z art. 2 oraz w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji; po drugie – § 9 ust. 2 rozporządzenia MPiPS z art. 64 w związku z art. 2 oraz w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji; po trzecie – § 9 ust. 4 rozporządzenia MPiPS z art. 20 i art. 22 w związku z art. 2 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym. Wyrokiem z dnia 3 listopada 2014 r. (sygn. akt [...]) Sąd Rejonowy w G. – VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił częściowo powództwo byłego pracownika skarżącej i zasądził od niej na jego rzecz odpowiednie kwoty wraz z ustawowymi odsetkami, tytułem ryczałtu za nocleg w podróży służbowych w okresie od 24 września 2010 r. do 2 czerwca 2012 r.

Wskutek apelacji skarżącej Sąd Okręgowy w G. – VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (dalej: Sąd Okręgowy w G.) wyrokiem z dnia 28 maja 2015 r. (sygn. akt [...]) zmienił częściowo orzeczenie sądu pierwszej instancji w ten sposób, że zmniejszył jedną z zasądzonych kwot, zaś w pozostałej części apelację oddalił.

Zdaniem skarżącej art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. w związku z art. 21a u.c.p.k. oraz § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia MPiPS są niekonstytucyjne „w zakresie, w jakim (...) stanowią podstawę przyznania kierowcy zatrudnionemu w transporcie międzynarodowym od pracodawcy (skarżącej) zwrotu kosztów za nocleg podczas zagranicznej podróży służbowej w formie ryczałtu w wysokości 25% limitu określonego dla pracowników zatrudnionych w państwowej jednostce sfery budżetowej w załączniku do rozporządzenia MPiPS z 2002 r. pomimo określenia przez pracodawcę (skarżącą) w obowiązującym Regulaminie Wynagradzania odmiennych warunków wypłacania należności z tytułu podróży służbowej, zgodnych z art. 77⁵ k.p.”. Z kolei niezgodność z Konstytucją § 9 ust. 2 rozporządzenia MPiPS skarżąca upatruje „w zakresie, w jakim (...) stanowi podstawę przyznania kierowcy zatrudnionemu w transporcie międzynarodowym od pracodawcy (skarżącej) zwrotu kosztów za noclegi w podróży służbowej w formie ryczałtu w sytuacji, gdy faktycznie nie poniósł on żadnych kosztów noclegu”, zaś § 9 ust. 4 tego rozporządzenia – „w zakresie, w jakim (...) stanowi podstawę zwolnienia pracodawcy z obowiązku wypłaty świadczeń, o których mowa w § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia MPiPS z 2002 r. (zwrotu kosztów noclegu) w razie zapewnienia pracownikowi »bezpłatnego noclegu«, nie precyzując jednocześnie kryteriów uznania zapewnionego nocnego odpoczynku za »bezpłatny nocleg«”.

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2016 r. Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; dalej: k.p.c.) w związku z art. 20 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.) w związku z art. 134 pkt 1 ustawy z 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064, ze zm.) zawiesił postępowanie w sprawie wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej do czasu wydania przez Sąd Najwyższy orzeczenia w przedmiocie skargi kasacyjnej wniesionej przez skarżącą.

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2016 r. (sygn. akt [...]) Sąd Najwyższy – Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych odmówił przyjęcia wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. dniem wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy u.o.t.p. TK.

Stosownie do art. 180 § 1 pkt 4 k.p.c., który ma odpowiednie zastosowanie do postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym na zasadzie art. 36 u.o.t.p. TK, oraz art. 78 *a contrario* u.o.t.p. TK zawieszone postępowanie podejmuje się z urzędu, gdy toczące się równolegle inne postępowanie (które może mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy) zostanie prawomocnie zakończone. Postanowieniem z dnia 14 listopada 2016 r. (sygn. akt [...]) Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej skarżącej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 maja 2015 r. (sygn. akt [...]). Tym samym wskazane orzeczenie sądu drugiej instancji utrzymało walor prawomocności i stanowi w dalszym ciągu ostateczne rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK.

Skarga konstytucyjna jest środkiem ochrony indywidualnych praw i wolności o charakterze podmiotowym. Jej rozpoznanie zostało uzależnione od spełnienia licznych warunków wynikających bezpośrednio z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanych w u.o.t.p. TK.

Skarżąca przedmiotem skargi uczyniła art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. w związku z art. 21a u.c.p.k. oraz § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia MPiPS.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie K 11/15 (OTK ZU nr A/2016, poz. 93) uznał (w pkt 2 rozstrzygnięcia), że art. 21a u.c.p.k. w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia MPiPS, w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji. Sentencja tego wyroku została ogłoszona w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z 29 grudnia 2016 r. pod poz. 2206. Podkreślenia wymaga, że przepisy te zostały przez wnioskodawcę zakwestionowane w ograniczonym zakresie normowania, tj. w zakresie, w jakim odnoszą się do „kierowców zatrudnionych w transporcie międzynarodowym” znajdujących się w „zagranicznej podróży służbowej” (pkt 8.4 uzasadnienia wyroku TK). Z analizy wniesionej skargi konstytucyjnej wynika jednak, że zaskarżone przepisy zostały zastosowane w sprawie skarżącej także jedynie we wskazanym powyżej zakresie. Z uzasadnienia wydanych w sprawie rozstrzygnięć wynika bowiem, że powód domagał się od skarżącej ostatecznie rozliczenia noclegów spędzonych przez niego poza granicami kraju.

Rozstrzygnięcia, z którymi skarżąca wiąże naruszenie przysługujących jej praw konstytucyjnych, zostały wydane na podstawie przepisów uznanych we wspomnianym wyroku TK za niekonstytucyjne, a zatem ponowna kontrola ich konstytucyjności w sprawie zainicjowanej rozpatrywaną skargą konstytucyjną musi być uznana za zbędną.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK, postanowił odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.